د پیغمبر ﷺ

د لمانځه طريقه

ليکنه

سماحة الشيخ عبد العزيز بن عبد الله بن باز

دچاپولو او خپرولو اداره

داسلامي چارو او اوقافو او دعوت او لارښووني وزارت

سعودي عربستان

١٤٢٥هـ

ح وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد، ١٤٢٥هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

ابن باز، عبدالعزيز بن عبدالله

كيفية صلاة النبي ﷺ . / عبدالعزيز بن عبدالله بن باز .- الرياض، ١٤٢٥هـ

٣٢ ص ؛ ١٢ × ١٧ سم.

ردمك : ٣-٤٧٧-٢٩-٩٩٦٠

(النص باللغة البشتو)

١- الصلاة أ - العنوان

ديوي ٢٥٢,٢ ١٤٢٥/٥٤٤٧

رقم الإيداع : ١٤٢٥/٥٤٤٧

ردمك : ٣-٤٧٧-٢٩-٩٩٦٠

الطبعة الأولى

١٤٢٥هـ

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله وحده، والصلاة والسلام على عبده ورسوله نبيّنا محمد، وآله وصحبه، أما بعد:

د پيغمبر ﷺ د لمانځه د طريقې او كيفيت په بيان كښي، دا يو څو مختصري خبري هر مسلمان سړي او ښځي ته وړاندي (پيش) كوم، تر څو چه هر څوک يي لولي، كوشش وكړي، په هغي كښي د پيغمبر ﷺ متابعت او پيروي وكړي، لكه څنګه چه هغوي په يو حديث كښي چه بخاري روايت كړي دي فرمايي: «صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُوْنِي أُصَلِّيْ»[1]، ترجمه: زه مو چه په كومه طريقه لمونځ كولو ليدلی يم، په هماغه طريقه لمونځ وكړئ.

او دا دی لوستونكي ته د هغې بيان:

---

(۱) صحيح البخاري، كتاب الأذان، باب الأذان للمسافر، حديث ٦٣١.

۱- اودس به په کامله توګه وکړي، او هغه دا چه داسي اودس وکړي لکه څنګه چه الله تعالی ورته امر کړی دي، ترڅو د هغه په دي وینا عمل وکړي، چه فرمايي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلاةِ فاغْسِلُواْ وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُواْ بِرُؤُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَينِ﴾[1]، ترجمه: اي مومنانو، کله چه تاسو د لمانځه اراده وکړئ، نو خپل مخونه ومینځئ، او تر څنګلو پوري لاسونه ومینځئ، او پر سرونو مسح وکړئ، او تر ښنګرو (ګیتـــیو) پوري پښي ومینځئ.

او د پیغمبر ﷺ په دې وینا عمل وکړي چه

(۱) د المائدة سورت: ٦.

فرمايي: «لاَ تُقْبَلُ صَلاَةٌ بِغيرِ طُهُور»[١].

يعني: له پاکي (اوداسه) پرته لمونځ نه قبليږي.

٢- لمونځ کوونکي (چه هر چيري وي)، په خپل ټول ځان (بدن) سره به د قبلي (کعبي) لوري ته مخ کوي، او په زړه سره به د هغه لمانځه اراده او نيت کوي، چه ادا کول يي غواړي، که فرض وي او که نفل، او په ژبه به نيت نه وايي، ځکه دا کار ناروا او بدعت دي، او پيغمبر ﷺ او د هغه اصحابو (ملګرو) نه دي کړی، او که چيري لمونځ کوونکي امام وو، يا يي تنها (يوازي) لمونځ کاوه، نو مخي ته يي بايد سُتره[٢]،

---

(١) صحيح مسلم، کتاب الطهارة، باب وجوب الطهارة للصلاة، حديث ٢٢٤

(٢) سُــتره : هر هغه شي ته ويل کيږي، چه دلمونځ کوونکي تر مخ تيريدو مخه نيسي، لکه ديوال، ستنه (پايه)، الماري، يا بل داسي يو شي چه لمونځ کوونکي يي خپلي مخي ته کښيږدي، او نږدي وروودريږي، تر څو د لمانځه تر مخ يي =

یعني دا سي یو شي وي چه لمونځ ورته وکړي. او په لمانځه کښي د قبلې لوري ته مخ کول شرط دي، له یو ځو ځرګندو مسئلو (حالاتو) پرته، چه علماوو د هغي وضاحت په خپلو کتابونو کي کړي دی.

۳- د لمانځه د پیل (شروع) تکبیر (الله اکبر) به وایي، او د سجدي ځاي ته به ګوري.

۴- د تکبیر (الله اکبر ویلو) په وخت به لاسونه د اوږو یا غوږونو تر برابر پوري پورته کوي.

۵- دواړه لاسونه به پر سینه کښیږدي، او ښي لاس به یي د کیڼ (چپ) لاس د څپړي (ورغوي) او مړوند (لیچي) او ځنګلي د پاسه وي، ځکه له پیغمبر ﷺ څخه همدا ډول ثابت شوي دي.

ځوک تیر نه شي (ژباړونکي).

٦- سنت ده چه د استفتاح (لمانځه د پیل) دعا ولولي، او هغه دا ده:

«اللَّهُمَّ بَاعِدْ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطَايَايَ كَمَا بَاعَدْتَ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ اللَّهُمَّ نَقِّنِي مِنْ خَطَايَايَ كَمَا يُنَقَّى الثَّوْبُ الأَبْيَضُ مِنْ الدَّنَسِ اللَّهُمَّ اغْسِلْنِي مِنْ خَطَايَايَ بِالْمَاءِ وَالثَّلْجِ وَالْبَرَدِ»(۱).

او که وغواړي د هغې په ځای دي دا دعا ووايي:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ وَتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ وَلاَ إِلَهَ غَيْرُكَ»(۲).

---

(۱) ترجمه: اي الله! لــه ما څخه زما ګناهونه دومره لیري کړي، لکه شرق او غــرب دي چه له یو بل څخه لیري کړي دي. اي الله، ما له ګناهونو څخه داســي پاک کړي، لکه سپینه جامه چه له خیرې څخه پاکه شي، اي الله ماله ګناهونو څخه په اوبو او واوره او ږلي ومینځه (پاک کړه).

(۲) ترجمه: اي الله، ته پاک یي، ستا ثنا وایو، او ستا نوم مبارک او با برکته =

او کولای شي د دي دوارو دعاوو پرته بله د استفتاح (لمانځه د پیل) داسي کومه دعا ووايي، چه له پیغمبر ﷺ څخه ثابته شوې وي . او بهتره دا ده چه کله یوه، او کله بله دعا ووايي، ځکه په دي کښي پوره متابعت او پیروي ده .

او له هغې وروسته به «أعوذ بالله من الشيطان الرجيم»[1]، او «بسم الله الرحمن الرحيم»[2] ووايي، او وروسته به سورت فاتحه ﴿الْحَمْدُ للّه رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ ولولي، ځکه پیغمبر ﷺ، فرمايي: «لاَ صَلاَةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأَ

=
دي، او ستا شان ډیر لوړ او اوچت دي، او ستا نه پرته د عبادت بل مستحق نشته.

(۱) ترجمه: زه له شیطان څخه الله ته پناه وروړم.

(۲) ترجمه: د ډیر بخښونکي او مهربان الله په نامه سره (شروع کوم).

بفَاتحَة الكتَابْ»[١] یعني څوک چه په لمانځه کښي د ﴿الْحَمْدُ للّهِ﴾ سورت ونه وایي، د هغه لمونځ نه صحیح کیږي. او له ﴿الْحَمْدُ للّهِ﴾ وروسته به په جهري[٢] لمانځه کښي په لوړ آواز، او په سري[٣] لمانځه کښي په ټیټ (سوکه) آواز (چه څوک یي نه آوري)، آمین وایي. او بیا به کوم سورت یا آیاتونه چه ورته آسانه وي ولولي، او بهتره دا ده چه له فاتحي وروسته د ماسپښین،

(١) صحيح البخاري، كتاب الأذان، باب وجوب القراءة للإمام والمأموم، حديث ٧٥٦، صحيح مسلم كتاب الصلاة، باب وجوب قراءة الفاتحة في كل ركعة، حديث٣٩٤ .

(٢) جهـــري لمونځ هر هغه لمانځه ته ویل کیږي، چه په جګ (لوړ) آواز قراءت په کښي ویل کیږي، لکه د سهار، ماښام، ماسختن، او جمعي او اخترونو لمونځ (ژباړونکی).

(٣) او سري لمونځ هغه دي، چه په لوړ آواز قراءت نه په کښي ویل کیږي، لکه د ماسپښین او مازدیګر لمونځ (ژباړونکی).

مازدیګر، او ماسختن په لمونځونو کښي له «اوساط المفصّل» سورتونو څخه، او د سهار په لمانځه کښي له «طوال المفصّل»، او د ماښام په لمانځه کښي کله له «طوال المفصّل» او کله له «قصار المفصّل»[(۱)] سورتونو څخه څه شي ولولي، تر څو په هغه احادیثو یي عمل کړي وي، چه په دي باره کښي راغلي دي.

۷- رکوع به کوي، په داسي حال کښي چه (الله اکبر) به وایي، او لاسونه به دا اوږو یا غوږونو تر برابر پوري پورته کوي، او سر به درکوع په حال کښي له شا سره برابر ساتي (یعني: ښکته یا پورته به یي نه نیسي) او

---

(۱) د قرآن کریم له سورت الحجرات څخه تر سورت البروج پوري سورتونو ته (طوال المفصل)، او له هغي څخه تر سورت البینه پوري سورتونو ته (اوساط المفصل)، او له هغي څخه تر پایه پوري نورو سورتونه ته (قصار المفصل) ویل کیږي (ژباړونکي).

دواړه لاسونه به په زنګنونو داسي ايږدي، چه ګوتي به يي پراخه وي. او په رکوع کښي به له اطمئنان او آرامي څخه کار اخلي، يعني بيړه به نه کوي، او «سُبْحانَ رَبِّيَ العَظيم»[۱] به پکښي وايي، او بهتره دا ده چه دري يا ډير ځله يي تکرار کړي، او مستحب ده چه دا هم ورسره ووايي: «سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي»[۲]

۸- له رکوع څخه به سر راپورته کړي، په داسي حال کښي چه لاسونه به د اوږو يا غوږونو تر برابر پوري پورته کوي، او که امام وو، يا يي تنها لمونځ کاوه،

(۱) ترجمه: زما لوي پروردګار پاک دي.

(۲) ترجمه: پاک يي ته، اي زما الله، او ستا حمد او ثنا وايم، اي زما الله ماته بخښنه او مغفرت وکړه.

نو داسي به وايي «سَمِعَ اللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ»[۱]، او د ولاړي په حالت کښي به وايي: «رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، حَمْداً كَثِيراً طَيِّباً مُبَارَكاً فِيهِ، مِلْءَ السَّمَاوَاتِ وَمِلْءَ الأَرْضِ وَمِلْءَ ما بَيْنَهُما، وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ»[۲] او که چيري مقتدي وو، يعني په امام پسي يي لمونځ کاوه، نو بيا به له رکوع څخه د راپورته کيدو په وخت «ربنا ولک الحمد» تر پايه وايي.

او که چيري دوي (امام، مقتدي، او تنها لمونځ کوونکي) له تير ذکر څخه وروسته دا دعا هم ووايي،

---

(۱) ترجمه: الله د هغه چا آواز اوري، چه دده ثنا او پاکي بيان کړي.

(۲) ترجمه: اي زمونږ پروردګاره! ټول حمد (ثنا او ستاينه) تا لره دي، ډير زيات، ښه، او با برکته، د آسمانونو او ځمکي د ډکوالي په اندازه، او د دوارو تر مينځ چه څه دي، د هغې په اندازه، او د هغې څخه پرته چه څه وغواړي، د هغې په اندازه.

نو ښه به وي: «أَهْلَ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُلُّنَا لَكَ عَبْدٌ، اللَّهُمَّ لاَ مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلاَ مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلاَ يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ»[1] ځکه چه له پیغمبر ﷺ څخه ثابته ده.

او مستحب دي چه لمونځ کوونکي (که امام وي، او که مقتدي، یا تنها) په دي حالت کښي هم لاسونه په سینه کښیږدي، لکه څنګه چه یي له رکوع څخه مخکي د قیام (ولاړې) په حالت کښي ایښودل، ځکه چه له پیغمبر ﷺ څخه د وائل بن حجر او سهل بن سعد -رضي الله عنهما- په حدیث کښي د دي خبرې دلیل او

(۱) تـــرجمه: د ثنا، ستاینې او لویي څښتن دي، دا وینا ډیره حق ده چه بنده یي کوي (او مونږ ټول ستا بندګان یو) چه اي زما الله څوک منع کوونکي نشته د هغـــه څه چه ته یي ورکوې، او نه ورکوونکي شته د هغه څه چه ته یي نه ورکوي، او ستا په وړاندي مالدار ته د هغه مال ګټه نه رسوي.

ثبوت شته.

۹- سجده به کوي، په داسي حال کښي چه (الله اکبر) به وايي، او که کولاي شي نو زنګنونه به دلاسونو تر مخ ځمکي ته یوسي، او که دا ورته سخته وه، نو بیا دي لمړي لاسونه کښیږدي، او بیا زنګنونه، او د پښو او لاسونو د ګوتو مخونه به یي قبلې ته وي، او د لاسونو ګوتې به له یو بل سره نږدي او پرانستلي ساتي، او په لاندې اوو اندامونو به سجده کوي: تندي له پوزي سره، دواړه لاسونه، دواړه زنګنونه، او د دواړو پښو د ګوتو لاندیني برخه.

او په سجده کښي به «سُبْحَانَ رَبِّيَ الأَعْلَى»(۱) وايي، او سنت ده چه دري ځله، یا زیات یي تکرار

(۱) ترجمه: پاک دي زما ډیر عالي شان پروردګار.

کړي، او مستحب ده چه دا هم ورسره ووايي: «سُبْحَانَكَ اللّٰهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِي» (١) او ډيره دعا به کوي، ځکه پيغمبر ﷺ فرمايي: «فَأَمَّا الرُّكُوعُ فَعَظِّمُوا فِيهِ الرَّبَّ، وَأَمَّا السُّجُودُ فَاجْتَهِدُوا فِي الدُّعَاءِ فَقَمِنٌ أَنْ يُسْتَجَابَ لَكُمْ»(٢) ، يعني په رکوع کښې دپروردګار لويي بيان کړئ، او په سجده کښې د دعا کولو کوښښ او خواري وکړئ، ځکه زيات اميد شته چه دعا مو قبوله شي. او له خپل پروردګار څخه به د دنيا او آخرت د خير غوښتنه کوئ، که فرض لمونځ وي او که نفل.

(١) ترجمه يې په صفحه کښې تيره شوه.

(٢) صحيح مسلم، كتاب الصلاة، باب النهي عن قراءة القرآن في الركوع والسجود، حديث٤٧٩.

او دواړه متې به له بغلونو (تخرګونو) څخه، او ګېډه له ورنو څخه، او ورنونه له پنډيو څخه بېرته (لېري) ساتي، او همدا راز څنګلي به له ځمکې څخه پورته نيسي، ځکه پيغمبر ﷺ فرمايي: «اعتدلوا في السجود، ولا يبسط ډحدكم ذراعيه انباسط الكلب»[1]، يعني: ځان په سجده کښې ښه برابروئ، او څنګلي د سپي په څېر (په شان) مه غوړوئ.

١٠- له سجدې څخه به سر راپورته کړي، په داسې حال کښي چه (الله اکبر) به وايي، او چپه پښه (قدم) به خملوي (پرېباسي، هواروي) او ورباندې به کښيني، او ښی پښه (قدم) به ودروي، او لاسونه به په

---

(١) صـــحيح البخاري، كتاب الأذان، باب لا يفترش ذراعيه في السجود، حديث ٨٨٢.

ورنونو او زنګنونو کښېږدي، او دا دعا به وايي: «رب اغفرلي، وارحمني، واهدني، وارزقني، وعافني، واجبرني»[١]، او په دې کښې به له آرامي او اطمئنان څخه کار اخلي، يعني بيړه (تيزي) به نکوي.

١١- تکبير (الله اکبر) به ووايي، او دوهمې سجدې ته به ولاړ شي، او د لمړۍ سجدې په څېر به يې وکړي.

١٢- بيا به تکبير (الله اکبر) ووايي، او سر به له سجدې څخه راپورته کړي، او د دواړو سجدو تر منځ ناستې په څېر به لږ (مختصر) کښيني، او دې ناستې ته

(١) تــرجمه: اې پــروردګاره! ماتــه بخښنه وکړه، او راباندې مهربانه شه، او هدايــت راتــه وکړه، او روزي راکړه، او ماته عافيت راکړه، او نقصان مې پوره کړه.

(جلسة الاستراحة) ویل کیږي، او دا مستحب کار دی، او پریښودل یې ګناه نه لري، او کوم ذکر او دعا هم په کښې نشته.

بیا به دوهم رکعت ته پاځیږي، په داسي حال کښې چه لاسونه به یې په زنګنونو تکیه کړي، او چه پاځید، نو فاتحه (الحمد لله) او ورسره به کوم سورت یا آیاتونه چه ورته آسانه وي ولولي، او بیا به دا رکعت هم د لمړي رکعت په څیر وکړي.

۱۳- که چیري لمونځ دوه رکعتي وو لکه د سهار، جمعي، او اخترونو لمونځ، نو له دوهمي سجدي وروسته به داسي کښیني، چه ښي پښه (قدم) به ودروي، او چپه پښه (قدم) به څملوي (پریباسي، هواره کړي)، او ښي لاس به په ښي ورانه کښیږدي، او د

اشارې له ګوتي پرته به نوري ګوتي راټولي (بندي) کړي، او په دي يوه ګوته به توحيد (دالله يو والي) ته اشاره کوي. او که يې داسي وکړل، چه د ښي لاس کوچنۍ ګوته، او ورسره دوهمه ګوته بندي (راټولي) کړي، او د مينځ ګوته له غټي (بټې) ګوتي سره حلقه (دايره) کړي، او د شهادت په توګه اشاره وکړي، نو هم ښه کار دی، ځکه د اشارې دا دواړه طريقې له پيغمبر ﷺ څخه ثابتي شوي دي، او بهتره دا ده، چه کله په دې ډول، او کله په هغې ډول اشاره وکړي، او کيڼ لاس به په کيڼ ورون او زنګون باندي کښېښودي. او له هغې وروسته به دا تشهد ووايي: «التَّحيَّاتُ للَّه، وَالصَّلَوَاتُ، وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلاَمُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلاَمُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ،

أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ»(۱) او بيا به دا درود ووايي: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ»(۲).

---

(۱) ترجمه: ټول سلامونه، يا ټول حمد او ثنا، او ټول لمونځونه او دعاګاني او ټول ښه اعمال او اقوال، خاص الله لره دي. سلام او د الله رحمت او برکتونه دي وي پرتا اي پيغمبره، سلام دي وي پر مونږ، او د الله په نيکو بندګانو. زه دا ګواهي ورکوم چه د الله نه پرته، د عبادت بل مستحق نشته، او دا ګواهي ورکوم چه محمد ﷺ د هغه بنده او رسول دي.

(۲) ترجمه: اې الله رحمت نازل کړه په محمد ﷺ، او د هغه په آل باندي، لکه څنګه چه تا رحمت نازل کړي وو په ابراهيم عليه السلام او د هغه په آل باندي، بې شکه ته سنايل شوى، او د لويي او عظمت څښتن يي. او برکت نازل کړه په محمد ﷺ او د هغه په آل باندي، لکه څنګه چه تا برکت نازل کړي =

او بیا به ددي دعا په ویلو سره له څلورو شیانو څخه پناه وغواړي:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، ومِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَّالِ»(١).

بیا دي د دنیا او آخرت له خیرونو څخه چه څه غواړي، د هغې دعا وکړي، او که د مور او پلار او نورو مسلمانانو لپاره یي دعا وکړه، نو هم پروا نه لري، که فرض لمونځ وي، او که نفل او سنت، څکه چه د ابن مسعود ﷺ په حدیث کښي، چه کله پیغمبر ﷺ تشهد

=

وو په ابراهيم الطَيْلاَ او د هغه په آل باندي.

(١) تـــرجمه: اي الله! زه له تانـــه د دوزخ او قبر له عذاب څخه، او د ژوند او مرګ له فتني څخه، او د دجال له فتني څخه، پناه غواړم.

ورته وښود، دا وینا عامه ده چه «ثُمَّ يَتَخَيَّرُ مِنْ الدُّعَاءِ أَعْجَبَهُ إِلَيْهِ فَيَدْعُو»[1]، او په بل روایت کښي فرمایي: «ثُمَّ لْيَتَخَيَّرْ مِنْ الْمَسْأَلَةِ مَا شَاءَ»[2] یعني: بیايي چه کومه دعا خوښه وي، هغه دي وايي. او په دي دوارو روایتونو کښي د پیغمبر ﷺ وینا عامه ده، ټولو هغه دعا ګانو ته شامليږي، چه بنده ته په دنیا او آخرت کښي ګټه او فایده رسوي.

بیا به په پای کښي ښی او کيڼ لوري ته سلام وګرځوي، او وبه وايي: «السلام عليكم ورحمة الله وبركاته»[3].

---

(۱) صحيح البخاري، كتاب الأذان، باب ما يتخير من الدعاء بعد التشهد، حديث۸۳۵.

(۲) صحيح مسلم، كتاب الصلاة، باب التشهد في الصلاة، حديث۴۰۲.

(۳) ترجمه: سلام او د الله رحمت دي وي پر تاسو باندي.

۱۴- که چیري لمونځ دري رکعتي وو، لکه د ماښام لمونځ، یا څلور رکعتي وو، لکه د ماسپښین، مازدیګر، او ماسختنن لمونځونه، نو (مخکي ذکر شوي تشهد، او درود، به ووایي، بیا به (دریم رکعت ته) پاځیږي (اوچتیږي)، او د پاڅیدو په وخت به لاسونه په زنګنونو تکیه کړي، او همدا راز به دواړه لاسونه د اوږو یا غوږونو تر برابر پوري پورته کړي، او (الله اکبر) به ووایي، او لاسونه به پر سینه کښیږدي، لکه څنګه چه مخکي ذکر شو، او یوازي فاتحه (الحمد لله) به ووایي، او که یي کله کله د ماسپښین د لمانځه په دریم او څلورم رکعت کښي له (الحمد لله) وروسته نور سورت څه شي ولوستل، نو هم پروا نه لري، ځکه چه د ابو سعید رضي الله عنه په حدیث کښي، چه له پیغمبر ﷺ څخه یي روایت کړي

دي، د دي خبري دلیل شته.

بیا به د ماښام له دریم رکعت، او د ماسپښین او مازدیګر او ماسختن له ځلورم رکعت وروسته، هماغسي تشهد ووایي، لکه د دوه رکعتي لمانځه په بیان کښي مو چه ذکر کړ، او بیا به ښی او کیڼ لوري ته سلام وګرځوي.

له سلام ګرځولو وروسته به دري ځله «أستغفر الله»[1] او بیا دا ذکر ووایي: «اللّهُمَّ أنتَ السَّلامُ، ومِنْكَ السّلامُ، تَبَارَكْتَ يا ذَاالجَلالِ وَالإِكْرَام»[2] که چیري امام وو، نو دا ذکر به د مقتدیانو لوري ته د مخ راګرځولو

(۱) بخښنه غواړم له الله څخه.

(۲) تـرجمه: اي زمـا الله، تـه سلام یي، او سلامتیا ستا له لوري ده، د برکت خاوند یي، اې د لویي (عظمت) او اکرام څښتنه.

نه مخکې ووايي. بيا به دا ذکر ووايي: «لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ اللَّهُمَّ لاَ مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ وَلاَ مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ وَلاَ يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَد، لاَ حَوْلَ ولاَ قُوَّةَ إلاّ بالله لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَلاَ نَعْبُدُ إِلاَّ إِيَّاهُ لَهُ النِّعْمَةُ وَلَهُ الْفَضْلُ وَلَهُ الثَّنَاءُ الْحَسَنُ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ»[1].

(١) ترجمه: نشته مستحق د عبادت او بندګي مګر يو الله، يو دی شريک نه لري، د پادشاهي خاوند دی، ټول حمد او ثنا او صفت هغه لره دي، او هغه پر هر څه قدرت لري، اې زما الله! نشته څوک منع کوونکي د هغه څه چه ته يې ورکوي، او نه ورکوونکي د هغه څه چه ته يې نه ورکوي، او مالداره کس ته ستا په وړاندي د هغه مال ګټه نه رسوي، له ګناهونو څخه څوک نه شي راګرځيدلای، او نه هم څوک داعت توان او قدرت لري، مګر دالله په توفيق سره. نشته مستحق د عبادت مګر يو الله، او مونږ د هغه پرته د بل چا=

او دري ديرش ځله به «سبحان الله»، او دري ديرش ځله «الحمد لله»، او دري ديرش ځله به «الله اكبر» ووايي او دا نه نوي ځله شو او د سلم ځل د پوره كولو لپاره به يو ځل «لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِير»[1] ووايي.

او همدا راز به له هر لمانځه څخه وروسته، آيت كرسي[2] او ﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾ او﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ

=

عــبادت نه كوو، نعمت او احسان خاص د ده له جانبه دي، او غوره ستاينه خاص ده لره ده، نشته مستحق د عبادت مگر يو الله، بنده گي مو خاص هغه لره ده، كه څه هم كفار پري خوښ نه وي.

(١) نشــته د عــبادت مســتحق مگر يو الله، هغه يو دی، شريک نه لري، د پادشاهي خاوند، او د حمد او ثنا او صفت مستحق دی، او په هر څه قدرت لري.

(٢) آيت كرسي، د سورت بقره (٢٥٥) آيت ته ويل كيږي.

الْفَلَقِ﴾ او ﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ﴾ وایي، او د دې دریو سورتونو د سهار او ماښام له لمونځونو وروسته درې درې ځله ویل مستحب دي، ځکه چه له پیغمبر ﷺ څخه په دې هکله احادیث روایت شوي دي.

او دا ټول اذکار سنت دي، او ویل یې فرض نه دي.

او د هر مسلمان سړي او ښځي لپاره په کار دي، چه د ماسپښین د لمانځه تر مخ څلور رکعته (سنت)، او وروسته یې دوه رکعته، او د ماښام له لمانځه وروسته دوه رکعته، او همدا راز د ماسختن له لمانځه وروسته دوه رکعته، او د سهار له لمانځه نه مخکې دوه رکعته سنت وکړي، او دا ټول دوولس رکعته دي، او دې ته «رواتب» ویل کیږي، او پیغمبر ﷺ به د اقامت په حالت

کښي (یعني چه په سفر کښي به نه وو) دا سنت په دوامداره توګه ادا کول، او په سفر کښي به يې پريښودل، لیکن وتر او د سهار سنت به يې په سفر او د اقامت په حالت کښي (چه مسافر به نه وو) همیشه کول.

او بهتره دا ده چه دا مؤکد سنت او وتر په کور کښي وکړل شي، او که يې په مسجد کښي وکړي، نو هم پروا نه لري، ځکه پیغمبر ﷺ فرمايي: «أَفْضَلُ صَلاةِ المَرْءِ فِي بَيتِهِ إلاّ المَكْتُوبَة»[1]، یعني له فرض لمانځه پرته، د بنده غوره (بهتر) لمونځ هغه دي چه په کور کښي يې

(١) صــحيح البخاري، كتاب الاعتصام، باب ما يكره من كثرة السؤال، حديث ٧٢٩٠ صــحيح مسلم، كتاب صلاة المسافرين، باب استحباب صلاة النافلة في بيته، حديث ٧٨١.

وكړي.

او په داوامداره توګه د دي سنتو ادا كول جنت ته د تلو سبب ګرځي، پيغمبر ﷺ په يو حديث كښي چه مسلم[۱] روايت كړي دي، فرمايي: «مَنْ صَلَّى اثْنَتَي عَشْرَةَ رَكْعَةً فِي يَومِهِ وَلَيلَتِهِ تَطَوّعاً، بَنَى اللهُ لَهُ بَيْتاً فِي الجَنَّةِ» يعني څوک چه په شپه او ورځ كښي دوولس ركعته نفل (له فرضو نه پرته نور لمونځ) وكړي، نو الله تعالى به په جنت كښي كور ورته جوړ كړي.

او كه يي د مازديګر له لمانځه نه مخكي څلور ركعته، او د ماښام د لمانځه تر مخ، او همدا راز د ماسختن د لمانځه تر مخ، دوه ركعته نفل وكړل، نو ښه

(۱) صحيح مسلم، كتاب صلاة المسافرين، باب فضل السنن الراتبة، حديث ٧٢٨.

به وي، ځکه چه له پیغمبر ﷺ څخه په دې اړوند صحیح ثبوت او دلیل شته.

والله ولي التوفيق، وصلى الله وسلم على نبينا محمد بن عبد الله، وعلى آله وأصحابه وأتباعه بإحسان إلى يوم الدين.

طبعت بمطابع دار طيبة ـ الرياض السويدي
شارع عبدالملك بن هشام ـ ت ٤٢٨٣٨٤٠

كيفية

صلاة النبي صلى الله عليه وسلم

تأليف سماحة الشيخ
عبدالعزيز بن عبدالله بن باز
« رحمه الله تعالى »

(بلغة البشتو)

وكالة المطبوعات والبحث العلمي
وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد
المملكة العربية السعودية
١٤٢٥هـ